

உ
கூடவுள்துணை.

செந்தமிழ்.

தொகுதி ௨௫] அகாபியவரு மாசிமீ [பகுதி ௪.
Vol. XXV. February-March-1927. No. 4.

முன்னைத் தமிழ்நாட்டுப்பெண்களின் கற்புநிலை.

—❀❀❀—

முன்னைக்காலத்திற் தமிழ்நாட்டிலிருந்த பெண்களின் கற்புநிலை, ஒல்காப்பெரும்புகழ்த் தொல்காப்பியனாரூளிய தொல்காப்பியம் என னும் பேரிலக்கண நூலின்கணுள்ள அகத்திணை புறத்திணையியல்களையும் களையியல் கற்பியல்களையும் சங்கலக்கியங்களையும் நாம் உற்று நோக்கும் போது மிகவும் அதிசயிக்கத்தக்கதொன்றாகக் காணப்படுகின்றது.

தொல்காப்பியத்திலுள்ள அகத்திணையியலிலே தமிழ்நாட்டில் நடந்துவந்ததாகச் சொல்லப்பட்ட மணமூர் ஆணும்பெண்ணும் தம்முள் மணமொத்துக் கூடுங்கூட்டமேயாம். அஃது, “ஒத்தகிழவனும் கிழத்தி யுங்காண்ப” என்பதனாலறியப்படும். இதனைவடநூலார் காந்தருவ மணமென்ப. வலிதிற் புணர்வதாகிய இராக்கதமுதலிய மணங்களும் கிழபான்மைநடந்ததாயினும் பெரும்பாலும் முன்னைக்காலத்திற் காந்தருவவழக்கோடொத்ததாகிய இம்மணமேநடந்ததென்பது துணிபு. இவ்வழக்குப்புலவாரம்சந்திக்கப்பட்டதொரு புலனெறிவழக்கன்றி உண்மையேயாம். நச்சினூர்க்களியரும், “இஃது இல்லதெனப்படாது உலையலேயாம். உலையலின்மேல் ஆகாயப்பூரறிந்து என்முழி, அது

சூடக்கருதுவாருமின்றி, மயங்கக்கூறினென்று உலகம் இழித்திடப் படுதலின், இதுவும் இழித்திடப்படும்” (தொல் அக. ௩ உவி. எனவும், இப்புலனெறிவழக்கினை இல்லது இனியது புலவராளுட்டப்பட்டதென் னோமோ வெனின், “இல்லதொன்று கேட்டோர்க்கு மெய்ப்பாடுபிறந்து இன்பஞ்செய்யாதாகலானும் நாடகவழக்கோடு உடன் கூறிய உலகியல் வழக்கினை ஒழித்தல்வேண்டுமாகலானும் அது பொருந்தாது” எனவும் “இல்லதென்பது தொல்லாசிரியர் தமிழ்வழக்கன்றென மறுக்க” (தொல் அக-௩௩-உரை) எனவும் கூறுவர்.

களவியலுரையாசிரியராகிய நக்கீரனார் இதனை; “இல்லது இனியது நல்லது என்று புலவராளுட்டப்பட்டதோர் ஒழுக்கமாகலின் அதனை உலகவழக்கோடு இயையான்” என்றுகூறினாராலெனின், கண்டுகேட்டுண்டுயிர்த்துற்றறியும் ஐம்புலனாலுமொருங்குதுய்க்கப்படும் காமவின் பமே பெரிதெனக்கொண்டுமெருளும் மாக்கள் புலனெறி வழக்கோடுகூடிய இக்களவுப்புணர்ச்சியை நோக்குமிடத்து, அதுவே சிறந்த தோரின்ப மெனக்கொண்டு பேரின்பமாகிய வீட்டின்பத்தினை மறந்து அவ்வழி யொழுக்கித்தயருறுவரெனவஞ்சி அவரை நல்வழியிலுய்க்குமாறு அவர் அவ்வாறு கூறினாரென்பது. இறைபனார்களவியலும் மக்கட்கு நல்வழி காட்டுமாறு எழுந்ததென்பதே எமது அபிப்பிராயம். என்னையெனின்; காமவிற்புக்குரிய சிற்றிற்பத்துறையேயன்றி வீட்டின்புக்குரிய பேரின்பத்துறையுமமையச் செய்திருத்தலின் அஃதெவ்வாறுமெனின்;

“அதுவே,—

தானே யவளே தமிழர் காண்க

காமப்புணர்ச்சி யிருவயினொத்தல்”

என்னுஞ் சூத்திரத்தின்கண் ‘தானும்,’ ‘அவளும்,’ ‘தானும்வளும்,’ எனப் ‘பேதம்,’ ‘அபேதம்,’ ‘பேதாபேதம்,’ என்னும் மூன்றும் ஒருங்கே தோன்றிற்றும். கடவுட்கும் ஆன்மாவுக்குமுரிய அத்துனித சம்பந்த

முன்னேத் தமிழ்நாட்டுப்பெண்களின் கற்புநிலை. ௧௧௫

முணர்த்தி “அவனே தானேயாகிய வந்நெறி—ஏகனாகியிறைபணிநிற்க” என்னுஞ்சிவஞான போதச் சூத்திரக்கருத்தைப் புலப்படுத்திப் பேரின்பத்துறையும் தோன்றச்செய்த தென்பது. சுவாமி விபுலானந்தர் அவர்களும் முன்செந்தமிழ் வாயிலாக இக்கருத்தைவெளிப்படுத்தியுள்ளார்கள்.

அங்ஙனேல், நக்கிரனார் அங்ஙனமுரைத்திலரே யெனின், அவர் இவனும் “எக்காலத்தும் எவ்விடத்தும் ஞானத்தானும் குணத்தானும் உருவினனும் திருவினனும் பொருசிலன்றானே இவளுமன்னள்” என்பதனானும், “கந்தருவருக்கும் ஞானக்குறை பாடும் தருமக்குறை பாடும் ஆள்வினைக்குறைபாடும் உண்டு. இச்சொல்லப்பட்டன சிறிதே யன்றே ஒப்பித்தது; பொருவிறப்புத் (‘தமியர்’) எனச்சூத்திரத்தார் சொல்லவேண்டுமென்பது” என்பதனானும், “இல்லது இனியது” என்பதனானும் தோன்றவுரைத்தாரென்பது. அன்றியும், “எஞ்ஞான்றும் மூப்புப்பிணிசாக்காடில்லது நிச்சிரப்பிடும்பையில்லது” என்பதனானும் தோன்றவுரைத்தாரென்பது.

உருத்திரசன்மரும் நக்கிரனாரையைப் புகழ்ந்து அங்கீகரித்ததும் மற்ரைப் புலவருரையை யிகழ்ந்து நீக்கியதா உம் இக்கருத்து நோக்கியேயாமென்க. “மெப்புரைபெற்றும்” என்றதூஉம் இக்கருத்து நோக்கியாமென்பது. திருச்சிற்றம்பலமுடைபார் திருக்கோவையியற்று வித்ததூஉம்மக்களையுய்சித்தலாகிய அதன் பொருட்டேயாம். அதனை திருக்கோவையாருண்மைபென்னும் தூலானும், பேராசிரியர் “நேயத்தாய்” என்பதுமுதலிய செய்யுளுக்கு உரைத்த உரையானு முணர்க. கந்தபுராணஞ் செய்த கச்சியப்பரும் வள்ளியம்மை திருமணப் படலத்தை இவ்விருபொருளுமமையவேசெய்தனர். அதனை ஆண்டோர் வாய்க்கேட்டுணர்க. இப்படலத்திற்குச் சிற்றின்பத்துறை மாத்திரமே யமையவிரித்துரைக்கில் கேட்கும் பேதைமாந்தர் கேடலடவரென்பது துணியு.

இன்னும் உலாமுதலியவற்றின்கண் பேதைமுதற்பேரிளம் பெண்ணீரக உள்ளபெண்கள் தேவர்மாட்டுக் காமித்து மயங்குவதாகக் கவிஞர் கூறுவது உம் இவ்விருதுறையுமமைந்ததேயா மென்க. அங்ஙனங் கூறுவதை “ஊரொடுதோற்றமுளதெனமொழிப” என்னுஞ் சூத்திரவுரையின்கண் தோற்றமு மென்றது அக்காமந் தேவரிடத்தும் மகளிரிடத்தும் விளங்கும் விளக்கத்தை. அதுபின்னூள்ளோர் ஏழுபருவமாகப்பகுத்துக்கலிவெண்பாட்டாற் செய்யும் செய்யுளாம் என நச்சினூர்க்கினியர் கூறியதனால் ஊகித்துணரத்தக்கது.

இன்னும்,

“சொன்மலைபயில்கின்றகுயிலினங்காள்சொல்லீரே
பன்மலைவரிவண்டுபண்டிமற்றும்பழனத்தாள்
முன்மலைநகுதிங்கள்முகில்விளங்குமுடிச்சென்னிப்
பொன்மலைமார்பனென்புது நலமுண்டிகழ்வானே”

என்பதும் “முன்னமவனுடைபநாமங் கேட்டாள்” என்பதும் முதலிய தேவாரங்களும் இவ்விருபொருளுமமைந்தனவேயாம்.

இன்னும்,

அஞ்சிறையமடநாராய் அளியத்தாய் நீயுநின்
அஞ்சிறைய சேவலுமராய் ஆவாவென்றேனக்கருளி
வெஞ்சிறைப்புள்ளாய் த்தார்க்கென்விடுதூதாய்ச்சென்றக்கால்
வன்சிறைபிலவன்வைக்கில் வைப்புண்டாலென்செய்யுமோ .

என்பது முதலிய திருவாய் மொழிச் செய்யுட்களும் இவ்விருபொருளு முடையனவேயாம்.

இருக்குமுதலிய வேதங்களிலும் இவ்விருபொருளும் அமைந்த பகுதிகளும் உள என ஆன்றோர் கூறுவர். அங்ஙனேல், அதங்கோட்டா சாற்கரிபத்த தெரித்த தொல்காப்பியனர் இக்கருத்தமையக் கூறிற்றில

முன்னைத் தமிழ்நாட்டுப்பெண்களின் கற்புநிலை. ௧௧௭

ரோவெனின் அவர் உய்த்துணரவைத்தலாகப் பல்வேறு நிலையாமை கூறியகாஞ்சியாகியபுறத்திணையார் கூறினார் என்பது. உய்த்துணர வல்லார் இக்காலத்தரியாதலின் இறையனாரும் நக்கீரனாரும் முதலியோர் இவ்வாறே விளங்கவைத்துரைத்தாரென்பது ஆதலின் 'இல்லது, இனியது' என்பது 'உள்ளது' என்பதனோடு மாறுபடாதென்பது. இது பற்றியே நச்சினூர்க்கினியரும் "நாடகவழக்கினும் "(தொல் அக-௫௩) என்னுஞ் சூத்திரவுரையின்கண் "இல்லது என்பது தொல்லாசிரியர் தமிழ்வழக்கன்று" என உரைத்தது உமென்க.

இக்களவுப்புணர்ச்சி இல்லதாகாது உளதேயாமென்பது இந்நாளில் ம்நாட்டின்கண் இடையிடையே நடந்துவரும் அனுபவத்தானும் உணரத்தக்கது.

இனி ஒத்தகிழவனும் கிழத்தியும் பால்வயத்தார் கூடியபின், கிழத்தி (தலைவி) க்கு யான் கிழவனை (தலைவனை) க்கொடுப்போரின்றிக் கூடினேனே, இவனென்னைப்பிரியின்என் கற்பிற்கிழுக்காருமேயென்று தன்கண் உண்டான ஆராய்ச்சியினால் முகவாட்டமுண்டாம்; அதனை யுணர்ந்து தலைவன் அவனைத்தெளிவித்தற்பொருட்டு சூறந்வு செய்து கொடுப்பான் என அகப்பொருணூசிற் கூறப்படுவதை, நாம் உற்று நோக்கும்போது முன்னைத்தமிழ்நாட்டுப் பெண்களின் கருத்துத் தங்கற் பைக்காத்தலின் கண் எவ்வளவாக விருந்த தென்பதை நாம்நன்குணர லாம். தலைவன் சூறந்வு செய்து கொடுத்தலை; அகப்பொருட்டுறையுள் வரும் நின்னிற்றிரியேன் என்றதுறையானும், தலைவன் தெய்வங்காட்டித் தெளிப்பத்தெளிந்தமை எய்தக்கூறல் என்னும் துறையானும், தெய்வம் பொறைகொளச் செல்குவமென்றல் என்னுந்துறையானும்,

“கரியமலர்நெடுங்கட்காரிகைமுன்கடற்றெய்வங்காட்டிக்காட்டி, யரிய சூள்பொய்த்தாரறனிலரென்றேழையம்பாங்கறிகோமைய, விரிகதிர்வெண் மதியுமின்கணமுமாமென்றே விளங்கும் வென்னைப், புரிவீளையுமுத்துவ் கண்டாம்பல்பாதிய விழ்க்கும் புகாரோமெழும்.”

என்னும் சிலப்பதிகாரச் செய்யுளானும்.

“இலங்குமருவித்திலங்குமருவித்தே
வானினிலங்குமருவித்தேதானுற்ற
சூள்பேணன்பொய்த்தான்மலை”

என்னுக்குறிஞ்சிக்கலியானும் அறி க. நின்னிற்பிரியே நென்னுந்
துறைக்கண் தெய்வத்தின் மேல ஆணையிடல் கூறப்பட்டிலதெனின்,
அது தலைவன் தெய்வங்காட்டித் தெளிப்பத்தெளிந்தமை எய்தக்கூறல்
என்னும்துறை முதலியவற்றான் உய்த்துணரத்தக்கது. அன்றியும்
பாங்கி இயற்பழித்தலென்னுந்துறைக்கண்,

“மழுவேதுறந்துமறந்தவர்போற்றஞ் சைவாணன்வென்றி
முழுவேயமுன்னீர்முழங்கிருங்கானன்முழுதுலகும்
தொழுவேதகுந்தெய்வநோக்கிச்செல்லேனென்றுசொல்லியு நீ
அழுவேதுறந்தனரேநல்லர்நல்லரவ்வாடவரே”என்னும்

செய்யுளில் வரும் “தொழுவேதகுந்தெய்வ நோக்கிச்செல்லேனென்று
சொல்லியும்” என்னும் அடியானுமுணர்க. தஞ்சைவாணன்கோவை
யுகாகாரரும் இவ்வாறுரைத்தமைபை வன்புறைப்பகுதி யுரைநோக்கித்
தெளிக. இச்சூறறவை இடந்தலைப்பாட்டில் நிகழ்த்துவதாகவும்,
அதன்முன், அறமல்லது செய்தேனாவல் நின்னைப்பிரியின் எனச்
சூறறவசெய்தலாகவும் நச்சினுர்க்கினிபர் உரைப்பீர். அதனை “தெளி
வகப்படுத்தல்” (தொ—க—க0) “தீராத்தேற்றம்” (தொல்—கா—கக)
என்னுங்கிளவிகளை நோக்குக.

மேலும், அகப்பொருளுவிற் சொல்லப்பட்டிம் தோழியிற்கூட்டத்து
தோழிதலைவியின் முன்னுறவையுணருமாறு பிறைதொழுக என்ற
விடத்துத்தொழாமையானே அவள் முன்னுறவையுணர்ந்து கொள்வாள்
என்றும், உடன் போக்கின்கண்; தோழி தலைவிக்கு தலைவருடன்போக்கு
வலித்துவந்தா ரென்றவிடத்து தலைவிதன்னைநாண்டவும், “உயிரினும்

முன்னைத் தமிழ்நாட்டுப்பெண்களின் கற்புநிலை. ௧௧௧

சிறந்தன்று நானோராணினும் செயிர் தீர்காட்சிக் கற்புசிறந் தன்று” எனக்கற்பையே மேம்பாடாகக்கருதித்தலைவனோடு உடன்செல்ல உடன் படுவாள் என்றுங்கூறுமாற்றானும், அவர்களுக்குத்தம் கற்பின்கண்ணிருந்த நோக்கமுணர்த்தக்கது.

இன்னும், அறத்தொடு நிறற்கண்; தாய் அணங்காட்டு எடுத்துக் கொண்டவிடத்துத் தலைமகள் அணங்காடுவோன் எம்பெருமானை வெறிக் களத்துக் கொண்டுவருகல்லாது என்கண்ணின்ற வேறுபாட்டை புறத் தார்க்குப்புலனாகாமைமறைப்பது கொல்லோவெனவும், அங்ஙனம் மறைக்க அதனைக்கேட்டு எம்பெருமான் என்னினாகிய வேறுபாடு பிறி தொன்றினாலும் நீங்கும் போலுமென்று உட்கொள்வானெனவும் ஆற்றாளாமென்று, தோழி அறத்தொடுநிற்பாளென்றும், அறத்தொடு நிற்குங்காலும் நம்மீனையாட்டுக்காலத்திலேயே நம்தலைவிக்கு ஒருவன் பூத்தந்தான் அவ்வுரிமையை அவள் மறந்திலளென்றாவது, ஒருவன் களிறுகாத்தான் அந்நன்றியை மறந்திலளென்றாவது, ஒருவன் புனல் காத்தான் அந்நன்றியை மறந்திலளென்றாவது நிற்பாள் என்றும் கூறப் படுதலானும் அஃது உணரப்படும். இங்கே “பொன்னிக்கரையின்மணற் பாவை நின்கணவனாமென்—னுரைசெய்த மாதரொடும் போகாள்” என்னும் அடிகளும் ஒப்புநோக்கற்பாலது.

மேலும், வரைவின்கண்; தலைமகள் தன்ரையகணையன்றிப் பிறதெய்வம் தொழாளென்றும், அவள் அவ்வாறு கற்பினளாயிருத்தலால் அவன் தான் எடுத்த பகைவரை வெல்லுதலாகிய கருமத்தை இடையூறின்றி இனிதுமுடித்து அவளில்லிற்கு வருவானென்றும், செவிலிநற்றாய்க் குரைத்தலானும் அஃது உணரப்படும்.

இன்னும், பாத்தையிற்பிரிசின்கண்; தலைவி தலைவனை வெறுக்காது தன் கற்பைப் பாதுகாத்திருப்பதானும் அஃது உணரப்படும்.

இதற்குத் திருட்டாந்தமாக மாதவியென்னும் புத்தகவயிற் பிரிந்து
வந்த கோவலன்,

“சலம்புணர்கொள்கைச்சலதியொடாடிக்
குலந்தருவான்பொருட்குன்றந்தொலைந்த
விலம்பாடுநாணுத்தருமெனக்கென்ன”

அப்பொழுது அவனைவெறுது கண்ணகி,

“நலங்கேழ்முறுவனகைமுகங்காட்டிச்
சிலம்புளகொண்மென”

கொடுத்தமையான் அறியப்படும். தலைவி வெறுளென்பதை “கொடுமை
யில்லைக் கிழவி மேன” (இறை-சக) என்னுஞ் சூத்திரத்தானும் அதற்
குக் காட்டிய

“நிரந்தாங்கெதிர்த்தாரவிய நெல்வேலித் தன்னீள் சிலையாற்
சரந்தான் றுரந்து வென்றான்றமிழ்நாடன்னதாழ்குழலாள்
பார்தார்வ நுன லுரன்றன்பண்பின்மையெக்கையுங்
கரந்தாங்கடவிடமெல்லாம்புகழ்தருங்கற்பினளே”

என்னும் உதாரணச்செய்யுளானும் உணர்க. தொல்காப்பியரும்,

“தாய்ப்பாற் கழறித் தழீஇக் கோட
லாய்மனைக் கிழத்திக்கு முரித்தென்மொழிப
கவவொடு மயங்கிய காலையான”

என்பர் ஐரோப்பிய நாகரிகம் மிக்க இக்காலத்தில் இவ்வாறான சற்புடை
மகளிரைப்பெறுதல் அரிதினுமரிதானும்.

[தொடரும்]

சி. கணேசையர்,

கம்பராமாயண இன்கவித்திரட்டு.

[க00-ம் பக்கத்தொடர்ச்சி].

கிளைகண்டு நீங்கு படலம்.

[பாதன்முதலிய உறவினர் காட்டிலிருந்த இராமனைக்கண்டு பிரிந்து அயோத்திக்குத் திரும்பியதைக் கூறியது]. கிளை - உறவினர்.

[பல முனிவருடன் எதிர்கொண்டு வரவேற்ற பரத்துவாசமுனி வரனைப் பாதன் பாதம் வணங்கினான். முனிவன் ஆசி வழங்கினான். பின்பு, “உன் தந்தை உனக்கு ஈந்த இராச்சியத்தைப் பொன்னுடை புனைந்து மணிமுடிவீனந்து அசனாகி அயோத்தியிலிருந்து ஆளாமல், மரவுரி யுடுத்துச் சடைமுடிநரித்துத் தவசியாகிக் காட்டுக்கு வருவானேன்?” என்றான். பாதன், கோபங்கொண்டு “எனக்குத் தகாததைச் சொன்னாய்” என, முனிவன் “உனக்குத் தகாததைச்செய்தாய்” என, “என் முன்னவனை இராமன் ஆளற்பாலதாகிய இராச்சியத்தை அவன் பின்னவனான யான் முறைபிறழ்ந்து ஆள்வேனல்லேன். அவன் ஆளானாயின், அவனுடன் யானும் காட்டிலேதானே காலங்கழிப்பேன்” என்றான். அதுகேட்ட முனிவரனைவரும் ஆச்சரியமும் ஆனந்தமும் அடைந்தார்கள். பரத்துவாசன் பாதனையும் அவனுடன்வந்தாரையும் தன்னுடைய ஆச்சிரமத்துக்கு அழைத்துக்கொண்டு போனான். அங்கே தன் தவமகிமையால் தேவலோகத்தைத் தருவித்து, அரசர்-முதல் அடிமைகள் இறுதியாக, ஆனையாதி அனைத்து மிருகங்களும் உள்படத் தந்தர் தரத்துக்குத், தக்கதாகத்தேவபாகம் துகாச்செய்தான். பாதனே, காயும்சிழங்குமே உண்டு புழுதியே படுக்கையாகப் பொழுதுபோக்கினான்.

எல்லாரும் மயூரான் புறப்பட்டு வழிச்சென்று சித்திரகூட பருவ தத்தைச் சேர்த்தார்கள். சேனையால் எழுந்த புழுதியும் ஓசையும் புலப்பட, இலக்குமணன், உயர்ந்ததோர் குன்றின் உச்சியேறிப் பார்த்துப் பாதன் இராமன்மேற் படைபெடுத்துவந்தானென்று கோபங்கொண்டு,

சீமே குதித்து, விரைந்துசென்று, இராமனை அடைந்து “பாதன் உன்னை மதியாமற் படையெடுத்துவந்தான்” என்றுகூறி, விரைவாக வீரகண்டை அணிந்து, கவசம்பூண்டு, வில்லும் அம்பறூத்தூணியும் தாங்கி “அவனையும் சேனையையும் அழித்து, அவர்கள் மண்ணை நீங்கலால் மண்மகள் முதுகாற்றவும் விண்ணை அடைதலால் விண்மகள் முதுகுளுக்கவும் செய்து மீளுவேன்; விடை தருக” என்றான். இராமன் “இலக்குமண! உன்விரத்துக்கு இது பெரிதன்று; ஆயினும், ஒன்று சொல்லுதற்குள்ளது: அதனைக்கேள். நம் குலத்தோன்றல்கள் அறநெறி தவறியவர் எவருமில்ர். (பின்பு பிறக்கும் பாதன் செயல்களை முன்புதெரிந்து அவைகளையே விதிகளாக வேதங்கள் விதித்தனபோலும் என்னும்படி) வேதவிதிகளெல்லாம் பாதன் செயல்களாகவுள்ளன. உனக்கு என் மீதுள்ள வாஞ்சைமிகுதியால் அவனை நீ உள்ளபடி அறிந்தாயில்லை. அவன் என்பால் அன்பால் வருவானென்றும் அரசு தருவானென்றும் கருதாமல், போர்புரிவானென்று புகலுதல் ஆழ்ந்த அறிவுக்கடாதது. யான் கூறுவதன் உண்மையை நீ அவன் செயலிற் காண்பாய் என்றான். அப்போது, பாதன், சேனையைப் பின்னேநிறுத்தி விட்டுத் தம்பியுடன் வந்தான்]

348. தொழுதுயர் கையினன், துவண்ட மேனியன்,
அழுதழி கண்ணினன், அவலம் ஈதென
எழுதிய படிவம் ஒத் தெய்து வன்றனை
முழுதுணர் சிந்தையான், முடிய நோக்கினன்.

இ-ள். (உச்சிமேற் கூப்பித்) தொழுது (அதனால் மேலாக) உயர்க் தப்பட்ட கையினனாய்த், (அன்னத்தைத் தவிர்த்துக் காய் கிழங்குகளைப் புகித்து மெலிந்து) தளர்ந்த உடம்பினனாய், இடைவிடாமல்) அழுது (பொலிவு) அழிந்த கண்ணினனாய்த் துன்பம் இதுதானென்று (கண்டோர்) சொல்லும்படி (சித்திரம் வல்லான்) சித்திரித்த (சித்திர) உருவத்தை ஒத்து (த் தன்னை) அடைவானான பாதனை இராமன் (முடி தொடுத்த அடி) முடியப்பார்த்தான்.

அவலம் - துன்பம். எழுதல் - சித்திரமெழுதல். படிவம் - வடிவம்.

கண்ணாற்காணுமுன்னமே மனத்தால் பாதன் இப்படியிருப்பானென்பதை தெரிந்தவனென்பார் ‘முழுதுணர் சிந்தையான்’ என்றார்,

அவ்வாறு அகத்தே மனக்கண்ணை கண்டபடியே புறத்தையும் முழுதும் இருப்பதை முகக்கண்ணை காண்பானா னென்பார் 'முடியனோக்கினுன்' என்றார்.

349. எல்லொடுங் கியமுகத் திளவல் நின்றனன்,
மல்லொடுங் கிய புயத் தவனை வைதெழும்
சொல்லொடும் சினத்தொடும் உணர்வு சோர்தர,
வீல்லொடும் கண்ணநீர் நிலத்து வீழவே.

இ - ள். [அப்படிவந்த பாதனை இராமன் இலக்குமணனுக்குக் காட்டிப் "பாதன் போர்க்கோலத்தைப் பார்" எனப் பார்த்து,] மற்போர் (தவம் மேற்கொண்டமையால் செய்யப்படாமல்) ஒடுங்கியதோனையுடைய பாதனை வைது எழுந்த சொல்லும் (அதற்குக் காரணமான) கோபமும் (அதனைக் கொண்ட) உணர்வும் நீங்க (த், தானறியாமலே, தன் கையி னின்று நழுவி) வில்லும் (அதனே, பாதன் திறத்தில் என்ன அப ராதஞ் செய்தேனென்று கழிவிரக்கத்தாற் பொங்கிப் பெருகிய) கண்ணீ ரும் பூமியில் வீழ, இலக்குமணன் (முன் வீராவேசத்தாற் பொலிந்த) பொலிவொடுங்கிய முகத்தோடு (பொருமி) நின்றான்.

எல் - விளக்கம் (மணிமேகலை). 'முகத்தோடு' 'முகத்து' என ஒடு உருபு தொக்கு நின்றது, முளரியந்தடத்தகன்றனவே' (ரைடதம்) என்ப தில் 'தடத்து' உருபு தொக்குநின்றது போல. கைவளை சோர்தல் என்ப திற்போல, உணர்வுசோர்தல் என்பதில், சோர்தல் நீங்கற்பொருட்டு. கண்ணநீர் - கண்ணிடத்தனவான கண்ணீர்த் துளிகள். கண்ண, குறிப் புப் பெயரச்சம். கண்ண என்பதன் இறுதியில்உள்ள அகரம் சாரியை யாகவும் கொள்ளலாம். 'பூனூல்' 'பூனூல்' (திருவிளையாடற்புரா ணம்) எனவருதல்போலக், 'கண்ணீர்' 'கண்ணநீர்' என வந்ததெனலு மாம். 'கண்ணநீர்' என்பதும் பாடம்.

350. கோதறத் தவம் செய்து குறிப்பின் எய்திய
நாதனைப் பிரிந்தனர், நலத்தி னீங்கினுள்,
வேதனைத் திருமகள், மெலிகின்றாள், வீடு
தூதெனப் பாதனும் தோழுது முன்சென்றான்.

இ - ள். (தவன்செய்தற்கண் இயல்பாக நேரூங் குற்றங்கள் நேரா தபடி சிரத்தையோடு காத்து, அந்தக்) குற்றங்கள் நீங்க, (இவனே தனக்கு நாயகனாகவேண்டுமென்ற குறிப்புடன்) தவன்செய்து, குறிப்புப்படி (தவப்பயனாக) அடைந்த நாயகனை (த் தவம் முற்றுப்பெறாத குறையினால்) பிரிந்து, (அதனால் அவனை அடைந்திருந்தகாலத்துப் பெற்ற) நன்மைகளினின்று நீங்கி (அதனால் உண்டாகிய) துன்பத்தினால் மெலி வாளான (இராச்சிய) இலக்குமி (அழைத்து வரும்படி) அனுப்பின தூதன்போலப், பாதன் இராமன் முன் சென்றான்.

கோது - குற்றம். அற - நீங்க. குறிப்பு - கருத்து (சூடாமணி நிகண்டு). ஆல் ஆண் என்ற சொற்கள் வருவித்து வேதனையாள் மெலி கின்றாளான திருமுகள் எனக்கூட்டுக. 'நலத்து நீங்கினான்' 'தொழுது தோன்றினான்' என்பனவும் பாடங்கள். உருபு தொக்க 'நலத்து நீங்கினான்' என்ற பாடத்தினும் உருபுவிரிந்த 'நலத்தினீங்கினான்' என்ற பாடம் தெளிவுபற்றிச் சிறந்ததாகக்கொள்ளப்பட்டது. பாதன் தோன்றினமை முந்தியபாட்டுக்களிற் கூறப்பட்டுவிட்டதனால் 'தோன்றினான்' என்ற பாடம் கூறியது கூறலாய்ச் சிறந்ததாயில்லையெனத் தள்ளப் பட்டது.

[இராமன்முன் சென்ற பாதன், இறந்த தந்தையை எதிர்கண்டாற் போல, அவனைக்கண்டு "அறத்தை மறந்தாய்! அருளைத் துறந்தாய்! முறையைக் கடந்தாய்!" என்று சொல்லிக்கொண்டு பாதங்களில்விழுந்து பணிந்தான். பணிந்து, உயிர் இருக்கின்றதோ இல்லையோவென்னும் படி, ஒடுங்கிக்கிடந்தவனை இராமன் உற்றுப்பார்த்து உள்ளம் உருகி ஒழுகவிட்ட கண்ணீராய், அவன் சடைமுடி நிறைந்து தனும்பி வழிந்தது, (நீலவானினின்று வீழ்ந்து சங்கரன் சடாமகுடம் நிரம்பிப்பொங்கி வழிந்த கங்கையாறு போன்றது). இராமன் பாதனை வாரியெடுத்து வருத்தம்தீர மார்போடணைத்து, அருட்பெருந் கடவுள் அறப்பெருந் கடவுளை ஆவீங்கனஞ்செய்தல்போலத், தழுவினான். தழுவி, அவன் தவவேடத்தைப் பார்த்துத், துன்புமீக்கூர்ந்து, "தந்தை தைரியமாயிருக்கிறாரே?" என்று வினவினான். பாதன், "உன் பிரிவென்னும் பிணியினால், என்னைப்பெற்ற கொடியாள் வாமென்னும் கூற்றினால், உயிரை நீத்து உண்மையைக் காத்து உம்பருலகுற்றான்" என்றான்,

எனவே, இராமன் மனிம் சுழலக், கண் சுழல, மண்ணில்விழுந்து மயக்க முற்றான்.

மயக்கமுற்றவன், சிறிதுநேரம் சென்றபின், தெளிந்து பொருயிப் புலம்புவாராய் “வாடா விளக்குப்போலக் குன்றப்புகழுடையாய்! சகத்தி லுள்ளார்க்குத் தந்தையே! தருமத்துக்குத் தாயே! சத்துருக்களுக்குச் சிங்கமே! எந்தையே! இறந்தாயே! இனி உண்மைக்கு யாரிருக்கின்றார்கள்! கலைக்கோட்டுமுனி கருணையைப்பெற்று, யாகஞ்செய்து, எண்ணப்பெற்ற தலை நீ பெற்ற பேறு, இனிய உயிரை இழத்தலோ! ‘முதுமையால் இளைத்தேன், இனிப் பூபாரந்தாங்ககில்லேன், நீ ஏற்றுக்கொள்’ என்ற உன் ஆணைப்படி யான் உலகாள் ஒப்புக்கொண்டேன். ஒப்புக்கொள்ளா திருந்தேனேல், நீ ஆண்டுகொண்டிருப்பாய். ஒப்புக்கொண்டு உன் உயிர்க் குக் கூற்றுவன் நானே ஆனேன். நான் பூபாரம் தாங்கி, நீ அப்பாரம் நீங்கி, இளைப்பாறியவாறு, இதுவோ! யான் அரசு செய்ய, நீ தவசுசெய் வே எனன்றது, இந்த முடிவுக்கோ! அந்தோ! உலகை ஆள்வேனென்று’ உலகுக்குத் துன்பம் தந்தேன்! ஈண்டு மாண்டுபோவேனெயன்றி, ஆண்டு மீண்டுவாரேன்! வருவது, ஆர்முகத்தே விழிக்க!]

351. தேன் அடைந்த சோலைத் திருநாடு கைவிட்டுக்
கான் அடைந்தேன் என்னத், தரியாது காவல நீ
வான் அடைந்தாய்! இன்னம் இருந்தேன் நான் வாழ்வுகந்தே!
உன் அடைந்த தெவ்வர் உயிர் அடைந்த ஒன்வோலோய்!

இ-ள். ‘நான் நாட்டைவிட்டுக் காட்டை அடைந்தேனென்று சொல்ல (க்கேட்டு, அஹுத)ச் சகிக்கமாட்டாமல், நீ இறந்தாய்! நானே, நீ செத்தாயென்று தெரிந்தும் சாவாமல் உயிரோடு) இருக்கின்றேன்! (உன் அன்பு எங்கே! என் அன்பு எங்கே!)

தேன் அடைந்த (பூ நிறைந்த) சோலை (குழந்த) திருநாடு, உன்...
...வோலோய் - பகைவரது ‘உடம்பை அடைந்த உயிரை (க் கவர்ந்து) அடைந்த ஒள்ளிய வேலாயுதத்தை யுடையோனே”.

இதன் முன் ‘மாண்டு மடிவதல்லால் என்றவாறு உயிரைப்போக்கி விடாத தனது மனவன்மையை நினைந்து வருந்தி ‘இன்னம் இருக்கின்றேன் வாழ்வுகந்தே’ என்றான்.

இந்தக்கவி, கழிபேருவகை விளைக்கும் கவிகளுள் ஒன்று. கதைப் பகுதிகள் பலவற்றுள் இரண்டையோ அதிகமானவற்றையோ, இயற்கையாக இயையுமாறு இயைத்து, இன்பஞ்செய்யும் கற்பனை அலங்காரம் சமற்காரம் முதலிய செயற்கைச் சிங்காரம் சிறிதுஞ்செய்யாமல், மனமகிழ்ச்சியை மிகவிளைத்திடும் அநி அற்புத அபூர்வ கவிசானுரியத்தைக் கம்பர் இக்கவியிலே காட்டியிருக்கின்றார். இக் கவியில் அவர் செய்த தெல்லாம் இராமன் காடுசென்றானைக் கேட்டமாத்திரையே தசாதன் இறந்ததாகிய கதைப்பகுதியையும் அவன் இறந்ததுகேட்ட இராமன் இறவாததாகிய கதைப்பகுதியையும் இயைத்ததே. ஆயின், அதனால் விளையும் ஆனந்தமோ, அளவற்றதாய், எத்தனைமுறை அநுபவிப்பினும், புதுமை சிறிதுங் குறையாததாயுள்ளது. இவ்வானந்தம் ஏனைய கவிகளால் விளைகின்ற (கவிகளும் கவிச்சுவையுணரும் விற்பன்னரும் மட்டும் அனுபவிக்கும்) ஆனந்தமாயில்லாமல், எழுத்தறியாத இயற்கையறிவு மட்டுமுடையவர்களும் அநுபவிக்கக் கூடியதோர் சிறப்புடைய ஆனந்தமாயிருப்பது சிந்திக்கத்தக்கது. கம்பராமாயணத்தில் இந்தக்கவியின் இனத்தைச்சீசர்ந்த கவிகள் பலவற்றை ஆங்காங்குக் காணலாம். அவற்றுள் ஒன்று நினைவுக்கு வருவதைத் தருகின்றேன்:—

இராமன், வனவாசவருடம் பதினென்தங்கழிந்தும் வாராமையால், பரதன் எரிபுகத்தொடங்கிய சமயத்தில், சத்துருக்களை நீ அரசசெய் என்றபோது அவன் கூறியது.

காணா நிலமகளைக் கைவிட்டுப் போனவனைக் காத்துப்பின்பு
போனானும் ஒருதம்பி போனவர்கள் வரும்அவநி போயிற்றென்ன
ஆதை உயிர்விடவென் றமைவானும் ஒருதம்பி, அயலேராண
தியானும் இவ் அரசாள்வென்! என்னே இவ் அரசாட்சி இனிதே
[அம்மா!

[“இரவலர்க்கு ஈதலும் மானத்தை ஒம்பலும் போரிற் சலியாமையும் சத்தியம் தவறாமையும் முதலிய சிறந்த செயல்களெல்லாம் உன்னோடு தோன்றி உன்னுடனிருந்து இப்போது இல்லாமைபால் அவைகளையெல்லாம் உன்னுடன் கொண்டுபோய்விட்டாயோ!” என்றும் பின்னும் பலவாறும் இயம்பிப் புலம்பி யிருந்தவருந்தும் இராமனை இளைய சகோதரரும் ஏனைய மன்னரும் ஏந்தியெடுத்துச் தாங்கினார்கள். பாத்து

வாசன் முதலிய முனிவரும் மந்திரிமாரும்கூட சேனைத்தலைவரும் வந்து சேர்ந்தார்கள்.

அப்போது வசிட்டன், இராமனைத் தேற்றுவானாய், அவனைநோக்கி “உயிர்களுக்குப் பிறத்தல்போல இறத்தலும் இயற்கை. இயமனுக்கு இரக்கமென்ப தில்லை. பிள்ளைகள் பிறந்தவுடன் இறந்துவிடுதலைப் பார்த்திருக்கின்றாய். அப்படியிருக்க, அறுபதியிராம் ஆண்டு அராசாண்டவன் உயிரிங்குதற்கு வருந்தலாமோ. மும்மூர்த்திகளுமே கால எல்லையைக்கடக்க வல்லரல்லர். இன்னும் கேள்.]

352. புண்ணிய நெய்யினில் பொருஇல் காலமாம்
திண்ணிய திரியினில் விதி என் தீயினில்
எண்ணிய விளக்கவை இரண்டும் எஞ்சினால்,
அண்ணலே அவிவதற் கையம் யாவதோ.

இ - ள். “புண்ணியமாகிய நெய்யினால் காலமாகிய திரியினால் விதியாகிய தீயினால் (அந்த நெய்யும் திரியும் உள்ளவரை) நிலைக்கும் விளக்கு (சு சுடர்), அவை யிரண்டும் அற்றால், அணைந்து விடுதற்குச் சந்தேகம் யாதோ? ஒன்றுமில்லை யென்றபடி”.

‘நறுநெய்’ பிரதிபேதம். நறுமை - நல்லமணம். பொரு இல் - ஓப்பில்லாத. திண்ணிய - திண்மையுடைய. எண்ணுதல் - நிலைத்தல் (சங்க அகராதி). எஞ்சுதல்-ஒழிதல். (புறப்பொருள்வெண்பாமாலை). அகிதல் - அணைதல். ‘விதி தன் சிந்தையில்’ என்பதும் ‘ஐயம் ஆவதோ’ என்பதும் பாடங்கள்.

நெடுநீர்ச்சியான நெய்யோ டொப்பிடும்போது, திரி திண்மையான தென்பது குறிக்கத், திரிக்குத் திண்ணிய என்ற அடை கொடுத்தான்.

ஏனையோர் எய்தும் பேரகங்களினும் எத்துணையோ சிறந்தபோகல் களை அவர்கள்வாழ்நாளினும் எத்துணையோநீண்டகாலம் தசரதன் அனுபவித்து வந்தானாக, அப்போகங்களுக்குக் காரணமாயுள்ள, அவனது பூர்வபுண்ணியமும் அப்போகங்களை அறுபவித்துத் தீர்த்தகுப் போதியதாக அமைந்த அவன் ஆயுட்காலமும் பேரளவினவெயாயினும், அளவற்ற னவல்ல; அப்புண்ணியத்தளவும் காலத்தளவும் எவ்வளவோ அவ்வள

வானவுடனே, அவன் ஆயுள் முடிந்தது. இத்தன்மைத்தேயென, இக்கவியால் இனிது விளங்குதலால், பொதுவானதோ ருண்மையைப் போதிக்கும் இக்கவி இந்தஇடத்தில் பொருத்தமாயிருத்தல் குறித்தற்குரியது.

[“நீ துன்புறுதலால் உண்தந்தை அடையும்பய னென்று மில்லை. அவனுக்கு நன்மைபயக்கும் அந்தியகருமங்களைக், கண்ணீரொழுக்குதல் தவிர்த்துக், கைநீரொழுக்கிச், செய்வாயாக ” என்றான். இராமன், நீராடி, அந்தக்கடன்களைச் செய்துமுடித்துச் சீதை இருந்த இடம் சென்றான். அப்போது, சேடியரின்றி வெளியேவந்த சீதையையும் அவளிருந்த சாலையையும் பாதன் பார்த்து அந்தப்பிரமகன்று இந்தப் புரையிலிருக்கும்படி விதி இருந்ததே யென்று மனம்வருந்தி, அவள் காலில் விழுந்து, கதறியழுதான். அவனை இராமன் எடுத்துத் தாங்கிச், சீதையை நோக்கி “என் பிரிவால் என் தந்தை யிறந்தான்” என்றான். உடனே, அவள், நெஞ்சு திடுக்கிட்டு, மெய்நடுங்கி, நிற்கமாட்டாமல் கீழேயிருந்து நடுக்கந்தீரக் கைகளை மண்ணில்வைத்துக் கண்ணீர்பெருக வாய்விட்டுப் புலம்பி அழுதாள். கணவனுடையிருத்தலாற் கடே நாடாகக்கருதிக் களித்திருந்தவள் மாமன் மரணத்தாற் கவலைக் கடலிற் கால்வைத்தாள். அவனை இருடியர்பன்னியர், தாய்போலத் தாங்கிச்சென்று, நீராட்டித் துக்கமாற்றித் தேற்றினார்கள்.

அப்போது தாய்மாரோடு சுமந்திரன் வந்தான். வரவே, இராமன் “எந்தை எங்குள்ளான்!,” என்றுஏங்கி அலறித் தாய்மார்காலில் விழுந்து கண்ணீர்பெருக்கினான். அவர்கள் அவனைத்தழுவிக்கொண்டு கதறியழுதார்கள். பின்பு சீதையைத்தழுவி யழுதார்கள். அரசரும் மந்திரிகளும் சேனைத்தலைவரும் அயோத்திராமார்தரும் இராமனைக்கண்டு துக்கமுற்றார்கள். சூரியன், தசாதனதுகுவத்தலைவனாதலால், அவளிருந்ததற்குக்

தானும் கருமம்செய்யீ நீராடுவான்போல, மேலைக்கடலில் வீழ்ந்து அத்தமித்தான்.

மறுநாள் முனிவரும் உறவினரும் தம்பியரும் சூழ்விருந்த இராமன், பரதனைப்பார்த்து “நம் தந்தை இறந்தபின், இராச்சியம் உன்னுடையதாயிருக்க, நீ மகுடம் தாங்காமல் தவவேடம் தாங்குவானேன்?” என்றான். அவன், எழுந்துநின்று, கைகூப்பித்தொழுது, “உலகம் ஒப்பாதவரத்தால் உனக்கு ஒவ்வாதநிலையில் உன்னைவைத்துச் சக்கரவர்த்தியைக்கொன்ற கொலைகாரிமகனான எனக்குத்தவம் பொருந்தாதது தான். ஆயின், யான் சாதலுஞ்செய்யாமல், தவமுஞ்செய்யாமல், யாது செய்து நின்றதைக்கடலினின்று நீங்கிக் கரையேறுவேன்! கற்புநீங்கிய மாதரொழுக்கமும், பிறர் அவமதித்தலைப்பொறுக்கும் பொறுமைபற்ற தவசியர்தவமும், உயிர்க்கிடத்திரக்கமில்லாமல் தருமஞ்செய்வார் தருமமும் ஆகியவை அனைத்தும், முத்தோனிருக்க முடிசூடுவான் அரசினும் அதிகமாகப்பழிக்கத்தக்கனவோ! நீ தலைமகனாகப் பிறந்து உரிமையாக உடைய அரசைத்தறந்து துறசியானானால் யான் அறத்தைக்கொன்றாற்போல, அந்த அரசை ஆள்வேனோ! நீ காடுசென்ற சமயம்பார்த்து நாடுகைக்கொள்ள நான் உன் பகைவனோ! தந்தைசெய்த தவறும் தாய் செய்த தீமையும் நீங்க, நீ நாட்டுக்குவந்து, அரசுபுரிவாயாக” என்றான். இராமன் பரதன் கருத்தோர்மையைக்கண்டு புகல்கின்றான்:—

“எது இராசாக்கினையோ அதவே முறை. தந்தை தாயோ முந்திய தெய்வம். இராசானேயன்றி எந்தையுமானவன், என் தாய் வரக்கொள்ள, அவ்வரப்படி அளித்த ஆணையைச் சிரமெற்கொண்டு செய்வேனானேன். அதனை உன் வேண்டுகோளுக் கிணங்கி ஒருவுதல் தருமமோ? யான் அரசாள்வேனெல், எந்தையைப் பொய்யனென்னும் நின்றதையை எய்தச்செய்தவனாவேன். உன் தாயும் தந்தையும் ஒன்றுசேர்ந்து உனக்கு உதவிய இராச்சியம் உன்னுடையதே. ஆதலால், அதனை நீ

ஆள்வாயாக” என்றான். பாதன், “நீ தலைமகனீதலால் நீ ஆளுதற்குரிய இராச்சியம் நீ கூறியவாறு என்னதானால், இப்போது யான் அதனை உனக்குத் தந்தேன். அயோத்திக்குவந்து ஆள்வாயாக” என்று இராமன் காலில் விழுந்து வேண்டினான். இராமன் “உன் சொற்படியான் அயோத்திக்கு வந்து அரசாளுதற்கு, அரசன் ஆணைப்படியான் காட்டிற் கழிக்கக் கடவனவான பதினான்குவருடங்களும் கழிந்துவிட்டனவோ? அவை கழியாதிருக்க, யான் நாட்டுக்குவருவ தெங்ஙனம்? நாட்டுக்கு வாராமல் நாட்டை ஆளுமா மெவ்வாறு? நீ எனக்குக்கொடுத்த இராச்சியத்தை என் ஆணைபால் என் வனவாசகாலத்தில் நீ ஆள்வாயாக. அரசனிருக்கவும், அவனானை மறுத்தற்கஞ்சி, யான் அரசாள ஒப்புக்கொண்டதை நீ கருத்தில் இருத்தி, என் ஆணையை மறாமல் ஏற்று இராச்சியத்தை ஆள்வாயாக” என்றான்.

அப்போது வசிட்டன், பாதனை விலக்கித், தான் இராமனுக்கு எதிர்முகமாகி, அவனை நோக்கித் “தேகத்தை அளித்த *குரவரினும் ஞானத்தை அளித்த குரவர் சிறந்தவர். ஆதலால் முன்னவரானையினும் பின்னவரானை பேணற்பாலது: உனக்கு ஞானத்தந்தையாகிய நான் ‘அரசாள்வாயாக’ என்று ஆணை அளிக்கின்றேன். இந்த ஆணை உன்னை ஆணையினும் உயர்ந்தது. அதனை அகற்றி இதனை இயற்றுகி” என்றான். இராமன், கும்பிட்டுக்கொண்டு மறுமொழிகூறுவானானான்.]

353, “சான்றவர் ஆக, தன் குரவர் ஆக நாய்

போன்றவர் ஆக, மெய்ப் புதல்வர் ஆக, தான்,
தேன் தரு மலர் உளான் சிறுவ! செய்வெனென்
றேன்றபின், அவ் உரை மறுக்கும் ஈட்டதோ?”

இ - ள். “பிரம புத்திர! (ஒருவன் ஒருகாரியத்தைச்) செய்வெனென்று வாக்குக்கொடுத்து அதனைச் செய்தற்கு) ஒப்புக்கொண்டதாக

*குரவர் = நாய்தந்தையர்; குரு, | உன்னை = உன் தந்தை,

உரைத்த) பின்பு, (அந்த உரையை மாற்றும்படி சொல்வோர், அன்பு காரணமாக மறுக்கமுடியாத தனது) பிள்ளைகள் (ஆயினும்) ஆக, கீழ்ப் படியும் கடப்பாடுகாரணமாக மறுக்கக்கூடாத) பெரியோர் (ஆயினும்) ஆக (அப் பெரியோருள்ளும் தலைசிறந்த) தன் குருவே (ஆயினும்) ஆக, தாய்க்கு ஒப்பாக (அப்பெரியோரினும் குருவினுமே சிறந்து, 'அன்னை யும் பிதாவும் முன்னறிதெய்வம்' என்றவாறு தெய்வம்போல) உள்ளவர் (ஆயினும்) ஆக, அந்த உரை மறுக்கத்தக்கதோ ? ”

சான்றவர் - பெரியோர். ஆக - ஆகுக-ஆகட்டும். குரவன் - குரு. மெய்ப்புதல்வர் - சற்புத்திரர். (ஸத் - மெய். புத்திரர் - புதல்வர்) 'சற் புத்திரன்', 'மங்கலமென்ப' என்னுங் குறளில்வரும் 'நன்மக்கள்' என்ப தற்குப் பரியாயச்சொல். (ஒருவன்) தான் 'செய்வேனென்றேன்ற்பின்' எனக்கூட்டுக. வசிட்டன் பிரமனது மானசபுத்திரருள் ஒருவனாதலால், 'தேன்தரு மலருளான் சிறுவ' என விளிக்கப்பட்டான். சிறுவன்-மகன்.

'மெய்ப் புதல்வர்' என்பதற்கு மாறாகப் 'பொய்ப்புலையர்' என்னும் பாடம் உண்டு. அப் பாடங்கொண்டால், இப்பாட்டுக்கு 'மே லான) சான்றோர் குரவர் தாய்போன்றவர் (ஆகிய இவர்கள்) பாலாவது, (கீழான) புலையர்பாலாவது (ஒருவன்) தான் ஒரு காரியத்தைச் செய்வே னென்று ஒப்புக்கொண்டபின் அந்தவார்த்தை மறுக்கப்படுந் தகையதோ' என்று பொருள்கொள்க. *

[“என் தாய் தந்தையர், முன்பு கட்டளையிட்டார்; நீ பின்பு கட் டளை யிட்டாய்: அவ் இரண்டு கட்டளைகளுள்ளே, முந்தியதோ, பிந்திய தோ, எது, யான் செய்யக்கடவதென, நீயே இயம் டவாயாக” என்றான். வசிட்டன் மறுமொழி வழங்கமாட்டானாய், வாளா மௌனமாயிருந்தான். அப்போது, இராமன், மீளவும் பாதனைநோக்கி “யான் உன்னை யாசிக் கின்றேன், என் ஆணைப்படி இராச்சியத்தை ஆள்வாயாக” என்று பாதன் கையைப்பற்றிக்கொண்டு பரிந்துவேண்டினான். அவன் “நீ

பதினான்காண்டு கழிந்தஉடன் பாராள வாராயாலில், யான் எரிபுகுந் திறப்பேன். இது சத்தியம், உன்மீதாணையிட்டு உரைக்கின்றேன்” என்றான். இராமன் “அப்படியே ஆக” என்றான். பரதன், நின் திரு வடிநிலைகளை அருளுக” என, இராமன் ஈந்தான். அவன், அவைகளைப் பெற்றுக், கிரீடமாகச்சூடி, வணங்கி விடைபெற்று, வசிட்டனும் தாய ரும் மன்னரும் மந்திரியரும் முதலிய தன்னுடன்வந்தார் சகலரும் கூட வர, அயோத்திக்குத் திரும்பினான். பரத்துவாசனும் அவனுடன்வந்த முனிவரனைவரொடும் தன் ஆச்சிரமத்துக்குச் சென்றான். இராமன் விடைகொடுக்க, குகனும் தன்னூர்க்குப் போனான்.

பரதன், அயோத்திரகரத்துக்குள்ளே செல்லாமல், வெளியே உள்ள நந்திக்கிராமத்திலே வதிவானாய், இராமனது திருவடிநிலைகளே அரசு புரிவனவாகச் சிந்தையிற்கொண்டு, அரசாள்வானாக, ஐம்பொறிகளை அடக்கி, இரவும் பகலும் இராமனைநினைந்து வருந்தி இடையறாது கண்ணீர் சொரிந்து, அவன் வரவை எதிர்பார்த்திருந்தான்.

கிளைகண்டுநீங்குபடலம் முற்றிற்று.

அயோத்தியாகாண்டம் முற்றுப்பெற்றது.

[தொடரும்]

வெ. ப. சுப்பிரமணியமுதலியார்.

தாவரங்களின் வாழ்க்கை மருமம்.

“மறைவாக நமக்குள்ளே பழங்கதைகள் பேசுவதில் மகிமை யில்லை ;
தீறமான புலமை யெனில் வேளிநாட்டோர் அதைவணக்கஞ் செய்
தல் வேண்மே” —பாரதி.

பாரததேசம் ராஜ்யத்துறையிலே மந்தகதியடைந்து சுநீணித்
துப்போவதற்கு நெடுங்காலத்துக்கு முன்னரே, சாஸ்திரவாராய்ச்சித்
துறைகளிலே அதற்கு இருந்த கிறிது திறமையும் அற்றுப்பாய்விட்ட
தென்று மேல்நாட்டு அறிஞர்கள் எண்ணிவந்தனர். தத்துவசாஸ்திரத்
திலும் தர்க்கத்திலே மிகநுண்மையான வார்த்தைவிவகாரங்கள் செய்வ
திலும் பரலோக விஷயங்களைப்பற்றி நீண்டகற்பனைகள் பண்ணுவதின
மே இந்தியர் சமத்தர் என்று எண்ணப்பட்டு வந்திருக்கின்றனர்.
ஐரோப்பிய உலகமே ‘ஸையன்ஸ்’ என்னும் சாஸ்திரவிசாரணையிலே
மேம்பட்டதாகக் கருதப்பெற்று வந்தது. ஆனால் சமீபத்தில் லாகூரி
லே நடைபெற்ற இந்திய சாஸ்திரீய மகாநாட்டிலே (Indian Science
Congress) தலைமைவகித்து விளங்கிய ஜகதீச சந்திர வஸு என்னும்
இந்திய அறிஞர் சாஸ்திர ஆராய்ச்சித்திறமை ஒரு தேசத்துக்காவது
ஜாதிக்காவது சொந்தமானதன்று என்று உண்மைமுழுக்கஞ்செய்தார்.
ஆனால் வெறும்பேச்சோடு நின்றுவிடாமல் அறிஞர் ஜகதீச சந்திரர்
தாவரநூலிலே பெரிய உண்மைகள் கண்டுபிடித்துத்தந்து அவற்றை
ஐரோப்பாவிலே பேரறிஞர் குழாங்களிலே நிரூபித்துக்காட்டி ஐரோப்
பிய *சாஸ்திரிகள் தாவரங்களைப்பற்றி இதுவரை கொண்டுள்ள அபிப்
பிராயங்கள் ஆதாரமற்ற கற்பனைகள் என்று ருசுச்செய்துவிட்டார்.
ஐரோப்பிய அறிஞர்களும் அவ்வுண்மைகள் எண்ணுதற்குமரிய நுண்
ணிய கருவிகளைக்கொண்டு யாவரும் ஒப்புக்கொள்ளும் சாஸ்திரீயமுறை
களினாலே நிதர்சனிக்கப்பெறுவதுகண்டு திகைத்துப்போய்விட்டனர்.
கேவலம் மந்திரமும் பொருளற்ற கிரியைகளுமே மலிந்துகிடப்பதாக
இதுவரை எண்ணப்பெற்றுவந்திருந்த நம்நாட்டின் சாஸ்திர ஆராய்ச்சி
வண்மையை ஐரோப்பிய ஆசிரியர்கள் புகழாரயாடலாயினர்.

*சாஸ்திரம், சாஸ்திரி, சாஸ்திரீய என்றபதங்கள் இக்கட்டுரையில் Science,
Scientist, Scientific என்ற பொருளில் உபயோகிக்கப்படவேண்மே.

சென்ற நாற்பது வருஷகாலமாக ஸர் ஜகதீசசந்திரபோஸ்பேரிடையூறுகளுக்கிடையில் உலேவின்றித்தாழாது பணியாற்றித்தந்த உண்மைகளிலே முதலாவதும் அடிப்படையானதும் தாவரங்கள் உட்பட்ட சகல ஜீவராசிகளும் வாழ்க்கையின் முக்கியம்சங்களிலே மிகுந்த ஒற்றுமை காட்டுகின்றன என்பதேயாகும். மரம் செடி கொடிகளும் மற்ற ஜீவராசிகள் போன்று வளர்ச்சி, முதுமை, அழிவு என்னும் இயற்கை விதிக்குட்பட்டு இயங்குவன ஆதலின், அவைகளும் தொன்றுதொட்டு உயிர்ப்பொருள்களாகவே மதிக்கப்பெற்று வந்திருக்கின்றன. ஆனாலும், தாவரங்களுக்கும் மற்ற ஜீவன்களுக்கும் உயிர் என்னும் அம்சம் ஒன்றிலன்றி மற்றெல்லாக்கூறுகளிலும் வேற்றுமையே மிகுந்திருப்பதாக நாளிதுவரை எண்ணப்பட்டுவந்தது. பண்டிதர் வசுதம் ஆராய்ச்சியின் பலனாக இவ் வேற்றுமையுணர்ச்சி முழுதும் தவறென்றுகாட்டியதுமன்றிப், பிராணிகள் இடம்பெயரவல்ல ஸ்தாவரங்கள் என்றும், ஸ்தாவரங்கள் இயங்கும்வல்லமைபற்று ஓரிடத்திலே நிலைபெற்றிருக்கும் பிராணிகளே பென்றும் முறையிடுகிறார்.

மற்ற ஜீவன்களைப்போலன்றி தாவரவாழ்வின் நடைமுறைகள் பொதுவாக நம் கண்களுக்குப் புலனாகாதவாறு மரத்தின் உட்புறத்திலே அத்துணை அகழத்திலே நிகழ்பெறுகின்றன. வஸ்துக்களின் பரிமாணத்தைப் பன்மடங்கு பெருக்கிக்காட்டும் பூதக்கண்ணாடியும் தாவரவாழ்வின் மிகநுண்ணிய சலனங்களைப் புலனாக்க இயலாததாகின்றது. அப்படியிருந்து நமது ஜகதீசசந்திரவசுவோ ஒருவஸ்துவை ஐம்பது லக்ஷம் மடங்கும், அவசியமானால் ஐந்துகோடியடங்கும், பெரிதாக்கிக் காண்பிக்கவல்ல ராக்ஷஸக்கருவிகளை அவர் நிரும்பித்துக்கொண்டுவிடுகிறார். இந்த ஆச்சரியமான கருவிகள் செடிகொடிகளின் மிக்க நுண்மையான இருதய அமைப்பையும் ஜீவவேகத்தையும் கணக்கிட்டு வெளியிடுகின்றன. நம் அறிஞர் கண்டுபிடித்துள்ள மின்சாரப்பதிவுகருவிகள் மரத்தின் உயிர்நிலையிலும் உட்புறத்திலும் நடைபெறும் எத்துணை நுண்ணிய சலனமர்மங்களையும் நம் கண்களுக்குப் புலனாகாமாறு செய்து விடுகின்றன.

பூதக்கண்ணாடிக்கும் புலனாகாத வாழ்க்கைப்பண்புள்ள தாவரத்தொகுதிக்கும் நம் புறக்கண்களுக்குப் புலனாக இயங்கும் இயல்

புள்ள மற்றப்பிராணிகளுக்கும் உண்மையில் பேதம் சிறிதுமில்லையென்று ஜுகதீச சந்திர போஸ் கூறுகிறார். இவ்விரண்டு ஜீவிய வகுப்புகளுக்கும் இடையே உள்ள தூரமும் அறிவுவளர்ச்சியினாலே குறுகிக்கொண்டு வருகிறது. தொட்டால்வாடி என்னும் குறுஞ்செடி நாமெல்லோரும் அறிந்ததொன்றேயாகும். 'திரோஸோரா' (Drosora) என்றும் 'தீயோனியா' (Dionaea) என்றும் பெயர்கொண்ட இரண்டு மாமிசபசுணைச் செடிகளையும் தாவரநூல்வல்லார் கண்டறிந்து ஆராய்ச்சியெய்திருக்கின்றனர். 'திரோஸோரா'வின் இலைகள் ஏதேனும் புழு, பூச்சிகள், தம்மீது உட்கார்ந்ததும் பிசின்போன்ற ஒரு பதார்த்தத்தை வெளியிட்டு அப்புழு அல்லது பூச்சி அகப்பட்டுக்கொள்ளும்படிசெய்து தம் கூரிய முள்ளுணிகளால் அது மடிந்து ஜீரணித்துவிடும்வரை பிடித்துக்கொள்கின்றன. 'தீயோனியா' என்னும் செடியோ வாழ்க்கையின் பரிணமத்திலே இன்னும் உயர்ந்தபடியைச்சேர்ந்தது. புழுப்பூச்சிகள் உட்கார்ந்தவுடன் இச்செடியின் இலையின் இரண்டு பாகங்களும் உடனே மூடிக்கொண்டு விடுகின்றன. இவ்வாறு இலைக்குள்ளே சிறைப்பட்டுப்போன சிறு ஐந்து ஜீரணித்தபிறகுதான் இந்த இலை மறுபடியும் விரிந்து பழையநிலையடைகிறது. இவ்வாறாக உயிர்வாழ்க்கை மிகச்சிறிய பருவங்களிலிருந்து படிப்படியாகப் பெருகி விரிந்து எல்லையற்ற மாறுதல்களும் தோற்று வித்துக் காலகதியிலே இயற்கைவிதிகளுக்கு உட்பட்டுப் பரிணமித்துச் செல்கின்றது. இப்படி ஒய்வின்றி நிகழ்ந்துகொண்டிருக்கும் இந்த ஜீவன் பரிணமத்திலே (Evolution of Life) போராட்டமே பிரதானமான சம்பவமென்றும், தாவராசிகளிலாசட்டும் மற்ற ஜீவன் களிலாசட்டும் வாழ்க்கை வலிகொண்டனவே இப்போராட்டத்திலே தலைதாக்கி நிலைநிற்க முடியுமென்றும், திறமையற்ற ஜீவராசிகள் நாளடைவிலே நெருக்குண்டு நசித்துவிடுகின்றன என்றும் தார்வின் பண்டிதர் காலம் தொட்டு ஐரோப்பிய சாஸ்திரிகள் வாதம் செய்து வந்தனர். ஆனால், போராட்டத்தைக்காட்டிலும் பாஸ்பர ஒத்துழைப்பும் உபகார முடே வாழ்வுமுறை அமைப்பிலே பிரதான நிகழ்ச்சிகளாகும் என்று ஸர். ஜுகதீச சந்திரர் உபதேசம் செய்கிறார்.

மனிதன் முதலிய மற்ற ஜீவராசிகளைப்போல் ஸ்தாவரங்களுக்கும் நரம்புமுறை அமைப்பும் இரத்தத்துக்குச்சரியான ஜீவாசமும் இருதயம்போன்ற அங்கமும் இருப்பதாக அறிஞர் போஸ் கண்டுபிடித்திருக்கிறார்.

கிரூர். வேரிலே ஊற்றிய நீர் மரத்தின் உயர்ந்த கிளை நுனிகட்கும் செல் லுவது கேவலம் தண்ணீர்க்குழாயிலே ஒரு நுனியிலிருந்து மற்றொரு நுனிக்கு ஐலம் பாய்வதுபோன்றதொரு நிகழ்ச்சியென்று தாவரசாஸ்திரிகள் இதுவரை நினைத்திருந்தனர். ஸர் போஸ் இவ்வெண்ணம் முழுப் பிசகானதென்றும், மனித இதயம் சுருங்கியும் விரிந்தும் இரத்தக் குழாய்களின் வழியே இரத்தத்தைப் பாவச்செய்வதுபோலவே தாவரங்களிலும் நிகழ்கின்றதென்றும் நிரூபித்துக் காட்டுகிறார்.

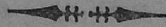
ஐக்கீச சந்திரர் தாம் கண்டுபிடித்துள்ள ஐம்பது லட்சம் மடங்கு பெருக்கிக்காட்டவல்ல அதி ஆச்சரியமான கருவியின் (Optical spy-g-mograph) உதவியினாலே தாவரங்களின் உட்புறத்திலே நரம்புமண்ட லத்திலும் இருதயபாகத்திலும் நிகழ்பெறும் மர்மங்களைபெல்லாம் பிரத் தியசக்தமாகக் காட்டிவிடுகிறார். ஊக்கமும் எழுச்சியும் கொடுக்கவல்ல ஆகாரங்களை ஊட்டும்போது ஒருமரம் அல்லது செடி எத்துணை உற்சா கத்தைக் காண்பிக்கிறது! அந்த ஸ்தாவரத்திலே பொருத்தியிருக்கும் மின்சாரப்பதிவுகருவி வெளிப்புறத்திலேகட்டியிருக்கும் கறுப்புத்திரைச் சீலை யொன்றில் பிரஸ்தாப ஸ்தாவரம் காட்டும் உற்சாகத்துக்கு அறி குறியாக மேல்நோக்கி ஒளிக்கோடு கிழித்துச் செல்கிறது. இப்பொழுது அறிஞர் போஸ் மெதுவாக ஒருவிஷமருந்தை அச்செடிக்கு ஊட் டிப்பார்க்கிறார். மேல் நோக்கிச்சென்றுகொண்டிருக்கும் ஒளிக்கோடு ஒருவிநாடி நிலையிலேநின்ற பிறகு சிறிதுசிறிதாகக்கீழ்நோக்கிவிடுகிறது. விஷம் பாவப்பாவ ஸ்தாவரம் படிப்படியாக உயிர்குன்றி மிகுந்துவரும் மாணவேகத்தைத் தடுக்கலாற்றாது நசித்துக்கொண்டுவருகிறது. ஆனால், இன்னும் ஒன்றும் மோசம்போய்விடவில்லை; கொடுத்திருக்கும் விஷத் தை முறிக்கும் மாற்றான மருந்தொன்றைச் செடியிலே ஊட்டிப்பார்ப்போமானால் திரைச்சீலையிலே வேகமாகக்கீழ்நோக்கி வந்துகொண்டிருந்த ஒளிக்கோடு கொஞ்சம்கொஞ்சமாக வேகம்குறைந்து சடைசியில் ஓரிடத் திலே நிலைபெற்று நின்றுவிடுகிறது. ஆ! இதுவே ஜீவனும் மாணமும் ஒன்றையொன்று வெற்றிக்கொள்ளப்போராடும் அருந்தருணமாகும்! ஜீவசத்திகுறைந்து மாணவேகம் மிகுந்துவிடின் ஸ்தாவரத்திலிருந்து உயிர் பிரிந்துவிடுகிறது. ஒருதடவை பிரிந்துபோன உயிர்மட்டும் பிராணிகளிற்போலவே தாவரங்களிலும் மறுபடி திரும்புவதேயில்லை.

உயிரற்ற தாவரம் உயிரற்ற சரீரம்போலவே அழுதி நசித்துவிடுகிறது. ஆனால் இந்த ஜீவமரணப்போராட்டத்திலே நாம் கொஞ்சம் மாணவேகத்தைத்தடுத்தது ஜீவசத்தியை மிகுப்பிக்க முடியுமானால்?... இதுவரை திரையிலே கீழ்நோக்கிவந்துகொண்டிருந்த ஒளிக்கோடு முதலில் சிறிது சிறிதாகவும், உயிர் உரம்பெற ஆரம்பித்தவுடன் பழையவேகத்துடனும் முன்மாதிரி மேல்நோக்கிச்செல்ல ஆரம்பித்துவிடுகிறது. ஸ்தாவரமும் பழைய உற்சாகத்தையும் ஜீவவேகத்தையும் காட்டத்தொடங்குகிறது. இந்தப் பெருங்காட்சியைப்போல் இவ்வளவு கண்கூடாக உயிர் மர்மங்களை எந்த ஐரோப்பியசாஸ்திரியும் நமக்கு நிதர்சனித்துக்காட்டியிருப்பதில்லை.

ஐக்கீசசந்திரரின் பேருண்மைகள் தாவரஉலகத்தையெல்லாம் பற்றியன என்று எண்ணிவிடக்கூடாது. பழைய இந்து வைத்தியசாஸ்திர முறையிலே 'சசிசுவரன்' என்று ஸர்ப்பவிஷம் சேர்ந்த பிரயோகம் ஒன்றிருக்கின்றது. இது மிகுந்த க்ஷணகதியில் உள்ளநோயாளியை உயிர்ப்பிக்கக் கொடுக்கப்பெறுவதாகும். ஸர்போஸ் இம்மருந்தின் உண்மையைச் சோதிக்கக்கருதி மிகக் கொஞ்சமாக ஸர்ப்பவிஷம் ஒருசெடிக்கு ஊட்டிப்பார்க்க அச்செடி காப்பிக்கஷாயத்திலே எத்துணை உற்சாகம் காண்பித்ததோ அதைவிடப் பன்மடங்கு அதிகமான ஊக்கமும் எழுச்சியும் காட்டியதாக அறிவிக்கிறார். ஆனால் விஷம் சிறிது அதிகமானால், மற்றப்பிராணிகளைப்போலவே, ஸ்தாவரத்தையும் நாசம்செய்து விடுகின்றது. இதிவிருந்து போல் கண்டுபிடித்துத்தந்த உண்மைகள் வருங்காலத்தில் வைத்தியசாஸ்திரத்துக்கு எத்துணை நன்மைசெய்யக்கூடும் என்று ஒருவாறு ஊகித்துக்கொள்ளலாகும். இன்னும் தேகத்தவசாஸ்திரத்துக்கும் மனோதவசாஸ்திரத்துக்கும் இவ்வண்மைகள் பெரு நன்மைசெய்யக் காத்துக்கொண்டிருக்கின்றன.

ஸ்ரீ:

மதிப்புரை.

ஞானரகசியசிந்தாமணி—இது ராஜநகர் ஸ்ரீமான் கா. சி. ராம சப் பிரமணியநாவலரவர்களால் எழுதப்பட்டது. இதில் திவிருத்தி மார்க்கத்திலொழுமுவர்க ளறியவேண்டிய முக்கியமான பலவிஷயங்கள் அத்வைதமதாநுஸாரமாகத்தெளிவான தமிழ்நடையிலெழுதப்பெற்றிருக்கின்றன. இதன் விலை அணை 8. வேண்டுவோர் ஆக்கியோரிடம் பெறலாம்.

தமிழாழப்பற்றிய இரண்கேட்டுரைகள்—இது திருவிதாங்கூர் அரசாங்கத்தலைமைமொழிபெயர்ப்பாளர் ஸ்ரீமத். டி. இராமலிங்கம் பிள்ளை எம். ஏ. அவர்களால் எழுதிவெளியிடப்பட்டது. இதில், தமிழ்மக்கள் யாவர், தென்றமிழ்மாட்சியும் தொன்மையும், தமிழ்மொழி தனிமொழியே, தமிழும் மலையாமைபும் என்னும் விஷயங்கள் பொது நோக்கோடு ஆராயப்பட்டுள்ளன. இதன் விலை அணை 2. வேண்டுவோர் ஆக்கியோரிடம் பெறலாம்.

நம்பாடுவார் சரிதை. இது பச்சையப்பன் கலாசாலைத்தமிழ்ப் பண்டிதர் ஸ்ரீமான். கா. ர. கோவிந்தராஜ முதலியாரவர்களால் ஆசிரியப்பாவாற்பாடப்பட்டது. இதற்கு அரும்பதவுரைஎழுதிச் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. இதன் விலை அணை 4. வேண்டுவோர் கா. ர. கோவிந்தராஜ முதலியார், 27 தாதா முத்தியப்பன் தெரு, சென்னை என்ற விலாசத்திற் பெறலாம்.

ஏமாங்கதத்திளவரசன்.—இது ஸ்ரீமான் டி. என். சேஷாசலம் பி. ஏ. பி. எல். அவர்களால் தமிழ்ப்பயிற்சிபடைவார்க்குப்பயன்படும் படி எழுதப்பட்டதொரு புதிய தமிழ்நாவல். இதற்கு அரும்பத அகராதியும் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. இதன் விலை ரூ. 1-4-0 வேண்டுவோர் பள்ளிஷர்ஸ், பி. ஜி. பால் அண்டு கம்பெனி, 321 தம்புசெட்டி தெரு, சென்னை என்ற விலாசத்திற் பெறலாம்.

சுதேசநண்பன்—இது இரங்கூன்நகரிலிருந்து ஸ்ரீமத். எம். கே. முறும்மது இபுராஹிம் அவர்களது பத்திராதிபத்தியத்தில் மாதச் சஞ்சிகையாகவெளிவரும் ஒரு தமிழ்ப்பத்திரிகை. இதன் 1, 2, பகுதிகள் வெளிவந்தன. இப்பத்திரிகையில் ஜனசமுதத்தின் முன்னேற்றத்துக்குரிய பலதிறைகளிலும் விஷயங்கள் வெளிவரும். இதன் வருடச் சந்தா ரூ. 2. வெளிநாடுகளுக்கு ரூ. 2-8-0. வேண்டுவோர் சுதேசநண்பன்காரியரலயம் 63, 29 வது தெரு (ரயில்வேபிளாக்) இரங்கூன் என்ற விலாசத்திற் பெறலாம்.

மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்தின்
 இருபத்தைந்தாம்வருடக்கொண்டாட்ட
 நிகழ்ச்சிவிவரம்.

நிகழும் அகஷய வருமாசியீ 10, 11-களில் நம் மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்தின் இருபத்தைந்தாம்வருடக்கொண்டாட்டம், இம் மதுரைமாநகரில், சேதுபதி உயர்தரக்கலாசாலைக் கட்டடத்தில் மிகவும் சிறப்பாக நடைபெற்றது. 19௨௨ மார்ச் 5-30 மணிக்கு ஸபை கூடியது. அப்பொழுது வெளியூர்களிலிருந்தும் உள்ளூரிலிருந்தும் பிரஸித்தியுள்ள வித்வான்கள் பலர் விஜயம் செய்திருந்தார்கள்.

முதலில் திருவையாற்று வடமொழிக்கல்லூரித் தமிழாசிரியர் ஸ்ரீமத். சந்தானமையங்கராவர்களும், பின்பு இராமநாதபுரம் மஹாராஜா ஹைஸ்கூல் தமிழ்ப்பண்டிதர் ஸ்ரீமத். திருஞானசம்பந்தக் கவிராயவர்களும் இன்னிசையோடு கடவுள்வாழ்த்துப் பாடினர்.

அதன்மேல் சபையாரின்சார்பாக, மாட்சிமைதங்கிய வேதுபதி மன்னரவர்கள், சென்னை இராஜதானிக் கல்சிலாகா பிரதமமந்திரியும் குமாரமங்கலம் ஜயீந்தாருமாகிய மகா-ரா-ஸ்ரீ, கனம் பொருந்திய P. சுப்பராயன், (L.L.D., B.C.L. BAR-AT-LAW) அவர்களுடைய பெருந்தகைமையையும் தமிழ்பிமானத்தையும்பாராட்டி அவர்களை அக்ராசனராக அமர்ந்திருக்குமாறு வேண்டிக்கொள்ள, அவர்களும் அதனை அங்கீகரித்து ஆசனத்தமர்ந்தனர்.

பின்னர், தமிழ்ச்சங்கக்கலாசாலை யுபாத்தியாயர் ஸ்ரீமத் நல்லசிவன் பிள்ளையவர்கள் இயற்றிய மங்களவாழ்த்துப்பாடலை, ஸ்ரீமத். பண்டித. சு. ஹரிஹரையவர்கள் வாசித்தனர். சங்கத்தின் கௌரவகாரியதரிசி ஸ்ரீமாந். டி. வி. ஸ்ரீ நிவாஸையங்கராவர்கள், சங்கத்தின் அங்கத்தினர்களிடமிருந்தும் அபிமானிகளிடமிருந்தும் வந்திருந்த தந்திகளையும் கடிதங்களையும் வாசித்துவிட்டு, பின் இருபத்தைந்தாம் ஆண்டின் அறிக்கைப்பத்திரத்தையும் படித்து முடித்தார்கள்.

அதன்பிறகு சேதுசமஸ்தானம் மஹாவித்வான் ஸ்ரீமத். 11. இராகவையங்காரவர்கள் தமிழின் பழைமை, பெருமை, தெய்வத்தன்மை முதலியவற்றைத் தெளிவாகக் கூறி, அம்மொழி முன்பு பாண்டியமன்னர்களாலும் திருவாவடுதறை முதலிய ஆதினகர்த்தர்களாலும் சேதுவேந்தர்களாலும் பரிபாலிக்கப்பட்டு இன்றுவரை நின்று நிலவும் தன்மையையுடைய விரிவாக உரைத்தனர். மஹாமஹோபாத்தபாய தாக்ஷிணாய கலாநிதி ஸ்ரீமத். வே. சாமிநாதையரவர்கள், அக்ராசனரவர்களின் பிறந்தகமாகிய சேலத்தின் தமிழ்ச்சிறப்பையும், அவர்கள் பாம்பரையின் பெருமையையும், சேதுவேந்தர் சிறப்புக்களையும் மதுரையின் மாண்புகளையும் விரித்துச் சொல்லிவிட்டு, பின்னர், இத் தமிழ்ச்சங்கக்கலாசாலையிற் கல்விபயின்ற மாணவர்கள் பலவிடங்களிலும் தமிழ்வளர்க்கும்பணியில் அமர்ந்திருத்தலைப் பாராட்டினார்கள். அதனோடு அவர்கள், இப்பொழுது சென்னைச் சர்வகலாசாலைப் பட்டப்பீச்சைகளிற் நேறியிருப்பவர்களையே ஆங்கில கலாசாலைகளிற் பண்டிதர்களாக நியமிக்கவேண்டுமென்று உத்தரவிட்டிருப்பதில், சங்கப்பீச்சைகளிற் நேர்ச்சிபெற்ற மாணவர்களையும் சேர்த்துக்கொள்ளுமாறு துரைத்தனத்தாரை வேண்டிக்கொள்வதாகக் கூறித் தமது உபந்யாஸத்தைப்பூர்த்திசெய்தார்கள். அதன்பின்பு மதுரை ஓப். எம். ஸி. ஏ. சங்கத்தலைவர், ரெவரன்டு, எச். ஏ., பாப்லிதுரையவர்கள், தமிழ்ச்சங்கத்தை அனைவரும் அபிமானிக்கவேண்டுமென்பதையும் தனித்தமிழ்வளர்ச்சியின்பொருட்டுப் பலதுறைகளிலும் பாடுபடவேண்டியது சங்கத்தின் கடமைபென்பதையும் மிகத்தெளிவாகவும் இனிமையாகவும் எடுத்துக்கூறினார்கள். பின்பு திருச்சி பிஷப் ஹீப்ர் கல்லூரித் தமிழாசிரியர் பண்டித. மு. வேங்கடசாமிநாட்டூரவர்கள் தமிழ்ச் சர்வகலாசாலை ஸ்தாபிக்கப்படவேண்டிய முறைமையைப்பற்றியும் சங்கப்பீச்சைகளிற் நேறியவர்களையும் ஆதரிக்கவேண்டிவது அவசியமென்பதையும் தெரிவித்துக்கொண்டார்கள்.

பிற்பாடு பீச்சைகளிற் நேறிய மாணவர்களுக்குப் பரிசுகள் வழங்கலாயின.

அதன்பின், சபாநாயகரவர்கள் முடிவுரையாக, தமக்குத் தமிழ் மொழிப்பயிற்சியில் மிகுதியும் ஊக்கமுண்டென்றும், தமிழ்ச்சங்கத்தார் இதுவரை செய்துவந்த காரியங்கள் தமிழூலகிற்கு மிகவும் பயனளித்

துள்ளனவென்றும், கலாசாலையிற் கல்விபயின்று பல பண்டிதர்கள் தோன்றியிருப்பது பெரிதும் பாராட்டத்தக்கதென்றும், புதியமுறையிலும் தமிழ்நூல்கள் இயற்றி அச்சிடவேண்டுவது சங்கத்தின் முக்கியமான கடமைகளில் ஒன்றென்றும், இனி நிறுவப்பெறும் தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகம் சென்னைச் சர்வகலாசாலையைப்போலாது தமிழ்பிவித்தியையே முதன்மையான நோக்கமாகக் கொள்ளவேண்டுமென்றும் மிக அருமைபாகவும் இனிமையாகவும் கேட்போர்மனதிற் கிளர்ச்சியுண்டாகக் கூறி யாவரிடத்தும் தமிழிமானம் தலையெடுத்து நிற்குமாறு செய்தார்கள்.

பிறகு சோதுகுடி வித்வான் ஸ்ரீமத். எம். கே. எம். அப்துல் காதிரு ராவுத்தரவர்களும், பிறரும் தா.பியற்றிய வாழ்த்துப்பாக்களைப் படித்தனர். மதுரை ஹைக்கோர்ட்டில் வக்கீல், ஸ்ரீமான். எஸ். சோமசுந்தரபாரதியரவர்கள் சங்கத்தின்சார்பாக அக்ராசனரவர்கட்கும் சபையோர்களுக்கும் வந்தழைப்பாரம் கூறினார்கள். அக்ராசனரவர்கட்கும் அவர்களுடையமனைவியாருக்கும் மாலைகள் சூட்டப்பெற்றபின்னர், மங்களவாழ்த்துப்பாடலோடு சபையின் அன்றைய நிகழ்ச்சிகள் இனிது நிறைவேறின.

மறுநாள், 11௨ செவ்வாய்க்கிழமை காலை 9 மணிக்கு மீண்டும் ஸபைகூடியது. அப்பொழுது ஸபையோர்களின் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி மஹாமஹோபாத்யாய ஐயவர்கள் அக்கிராசனத்தமர்ந்தனர். கடவுள்வாழ்த்துப்பாடப்பெற்றபின், ஸ்ரீமத். கே. எஸ். நவரீததிருஷண பாரதியவர்கள் பாடியனுப்பியிருந்த 'நாண்மங்கலவாழ்த்து' ஸ்ரீமத். பண்டித. சு. ஹரிஹர ஐயவர்களாற் படிக்கப்பட்டது. அதன்பிறகு ஸ்ரீமத். பண்டித. வ. சு. இராஜையனாவர்கள் 'தமிழ்வளர்ச்சி' என்னும் விஷயத்தைக்குறித்து மிகத் தெளிவாகவும் விரிவாகவும் இனிமைபயக்க உபந்யசித்தார்கள். 'காக்கையும் தமிழிலக்கியமும்' என்னும் அரியகட்டுரை ஒன்றை ஸ்ரீமத். கே. வி. வீராசுவையாவர்கள் எழுதிவாசித்தார்கள். இவற்றின் இடையிடையே அக்ராசனரவர்கள் ஏற்றபெற்றி தமது அபிப்பிராயங்களை எடுத்துரைத்தது ஸபையோர்களுக்கு மிகவும் மகிழ்ச்சியை விளைத்தது. பின்பு கடவுள்வாழ்த்துப்பாடலோடு அன்று காலைக்கூட்டம் நிறைவெய்தியது.

அன்று மாலை 4.30 மணிக்கு மறுபடியும் ஸ்பைகூடியது. அப் பொழுதும் ஐயரவர்களே அக்கிராசனராயிருந்தனர். ஸ்ரீமத். கே. வி. வீரராகவ ஐயரவர்களால் 'பொருளின்மை' என்ற விஷயம்பற்றி எழுதிய வியாசம் படிக்கப்பெற்றது. அக்கிராசனரவர்கள் அபிப்பிராயம் கூறு மளவில் கனம் பி. சுப்பராயனவர்கள் அவ்விடத்திற்கு விஜயம் செய்தனர். ஆத்தங்குடி வித்வான் ஸ்ரீமத் முத்துசாமி ஐயங்காரவர்கள் தாம் இயற்றிய மங்கள சுலோகங்களை வாசித்தார்கள். திருஞானசம்பந்தக் கவிராயரவர்களும் தாம் இயற்றிய வாழ்த்துப்பாக்களைப்படித்தார்கள். கனம் மந்திரி சுப்பராயனவர்களுக்கு மாலை சூட்டப்பெற்றது. மந்திரியவர்கள் மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்திற்கு அன்போடு விஜயம்செய்ததன் ஞாபகார்த்தமாக, ஷ சங்கத்தின் கௌரவகாரியதரிசி ஸ்ரீமான் டி. வி. ஸ்ரீநிவாஸையங்காரவர்கள் சங்கத்திற்கு ரூபா ஆபிரம் (ரூ. 1000) நன் கொடையாக அளித்தார்கள். பிறகு ஸ்ரீமத். எம். கே. எம். அப்துல் காதிமுராவுத்தரவர்கள் 'சீதக்காதிவள்ளை'ப்பற்றிப் பேசினார்கள். ஹரி சமயதிவாகாம் பத்திராதிபர் ஸ்ரீமத். பண்டித. அரங்கராமானுஜப்பிள்ளையவர்கள் 'அகப்பொருள்' விஷயமாகத் தாம் எழுதியிருந்த வியாசத்தைப் படித்தனர். ஸ்ரீமத். வி. எம். இரத்தினேசுவர ஐயவர்கள் 'சோமான் பெருமானுபைத் தமிழன்பு' என்பதைப்பற்றியும், பண்டித. மு. வேங்கடசாமிநாட்டரவர்கள் 'தமிழ்ப்பல்கலைக்கழகம்' என்பதைப்பற்றியும் தனித்தனி உபந்யாசங்கள் புரிந்தனர்.

அதன்பின்னர் அக்கிராசனரவர்களின் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி, சேதுசம்ஸ்தானம் மஹாவித்வான் ஸ்ரீமத். ரா. இராகஸையங்காரவர்கள் தமிழ்மொழியைப்பற்றிய அருமைபான பல ஆராய்ச்சிக்குறிப்புக்களைச் சபையோர் வியக்கும்வண்ணம் பேசிவிட்டு, 'கம்பர் கவிநயம்' என்னும் விஷயமேற்கொண்டு தேன்மாரி பொழிந்தாற்போல் ஓர் இனிய சொற்பொழிவு நிகழ்த்தினார்கள். மஹாமஹோபாத்தியாய ஐயரவர்களும் ஒவ்வோ ருபந்யாசங்களையும் அவாவர்தமிழறிவுப்பற்றிப் பாராட்டிவிட்டுத் தாம் விசேஷமாகச் சொல்லவேண்டிவனவற்றையும் தெளிவாக எடுத்துரைத்து, சபையை மிகவும் சிறப்பாக நடைபெறச்செய்தார்கள். இறுதியில், அக்ராசனர்முதலியோர்களுக்கு வந்ததேபசராங்கூற, அக்கிராசனரவர்கள் சேதுவேந்தரவர்களையும் ஸமஸ்தானவித்வான் ஐயங்காரவர்களையும் பிறரையும் பாராட்டிப்பேசித் தமிழ்மொழியின் வளர்ச்சியை மேன்மேலும் வேண்டிக்கொண்டபின் பண்டித. ச. ஹரிஹரையரவர்கள் கடவுள்வாழ்த்துப்பாடலைப்பாட, இறைவன்றிருவருளால் அன்றைய மாலை நிகழ்ச்சிகளும் இனிதாக நிறைவேறின. சபம்.

உதவிப்பத்திராதிபர்.

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்தின் இருபத்தைந்தாம்வருஷோத்ஸவ மங்களவாழ்த்து.

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கக் கலாசாலை யுபாத்தியாயர்
புரீமத். சு. நல்லசிவன்பிள்ளையவர்கள் இயற்றியது.

கலிவெண்பா.

தேங்கமழுங் கொன்றைச் செழுந்தார்த் திருமுடியில்
வீங்குபுனற் கங்கை மிலந்தோனும்—பூங்கடப்பந்
தாரோனு மேனாட் டிலமையறு சங்கமிருந்
தாராய்ந் ததுதயீழோ வன்னியமோ—பேராரந்த
அப்பெருமை வாய்ந்தம தன்னமொழி யாந்தமிழின்
செப்பரிய சீர்மை சிறந்தோங்க—இப்புலியிற்
பாண்டித் தலைநகராம் பாண்டியர்தங் கூடவினிற்
பாண்டித் துரைப்பெயர்சேர் பாண்டியனால்—வேண்டி
கிலபெறுமா நெண்ணி நிறுவுதமிழ்ச் சங்கங்
கிலபெறுநன் மாமதிபோற் கண்டோர்—நலமுறச்செய்
சிந்தா மணிபோற் நினைமணிபோற் சேண்வரைமேல்
நந்தாச் சுடர்போல் நனிவினங்கி—மைந்தாரந்தே
ஐயைந்தான் டிற்ற வணிதிசமு மித்திருநான்
செய்யவுளத் தெண்ணிச் செகம்புகழும்—வையை
நதியான் முகவை நகரான்சீர்ச் சேது
பதியான்சங் கத்தின் பதியாய்த்—துதியார்த்
இன்றமிழைக் காக்கும் இராஜராஜேஸூர்ப்பேர்
மன்றல்கமழ் முல்லை மலர்த்தாரோன்—வென்றியிரு
சென்ன யாசுவையிற் நென்மொழியே யாதியா
மன்னு மொழியின் வகையையெலாம்—தன்னரிய
கன்போலக் காக்கும் கடமைபெற்றேன் கற்பகம்போல்
வின்போ லுதவு யினிர்காத்தோன்—பண்பார்த்

மாவீஞ் சகுமார மங்கலச மீந்தாராய் •
 மேவுஞ் சகுணமிகு மேன்மையோன்—பூவிலுயர்
 ஆங்கிலநூற் கல்வி யறிவுடையோன் செந்தமிழாரம்
 ஓங்குமொழி வல்லோ னுயர்ந்தபுகழ்—தாங்குமுதன்
 மந்திரியா மேற்பதவி வாய்ந்தசுப்ப ராயனெனும்
 தந்திரியே யேய்ந்த சபாபதியென்—நிந்திரனேர்
 இவ்வேளை வேண்ட இறையந்திங் கெழுந்தருளிச்
 செவ்வேளை யொப்பத் திகழ்ந்தனனல்—எவ்வேளை
 ஏவர் நினைவா ரெவர்க்கருள்வோ மென்றுறையும்
 மூவர் முதல்வன் முழுவருளால்—ஆவலுடன்
 இப்பெரியோன் நன்வரவிங் கேவருக்கு நல்வரவாய்ச்
 செப்பமிக நல்கிச் சிறந்திடுக—மைப்புயல்வான்
 நந்திடுக நல்லோர் சமூகந் தழைத்திடுக
 முந்து தமிழ்மன்னர் மூவரென—வந்துதமிழ்
 காத்தபுல வோரைக் கடைக்கணித்தக் கல்விவலார்
 கோத்தமிழ் மாலைபுனை கொற்றத்தான்—பூத்தமலர்
 மங்கை சயமங்கை வாழு மணிமார்பன்
 எங்கள் இராஜராஜேஸ்வரமன்—செங்கோல்
 தழைத்துமிக வாழ்க சபைவாழ்க சங்கஞ்
 செழித்துமிக வாழ்க சிறந்து.

நேரிசைவேண்பா.

தாய்போ னினைந்து தமிழ்ச்சங்கந் தாங்குநரும்
 சேய்போ லதற்குதவி செய்குநரும்—வாயீன்
 மனத்தா லுடலால் வளர்ந்திடச்செய் வோரும்
 இனத்தோடு வாழ்க விவண்.

வாழ்கவைந் தாம்ஜார்ஜு மன்னர்பெரு மானரசு
 வாழ்கவம்மன் னன்குடைக்கீழ் மன்னுயிர்கள்—வாழ்க
 உலகமெலா மென்று மொருமுதலா மீசன்
 இலகருளி னுணன் கிளிது.